

Ο πρώτος που γεννήθηκε από την Κλειτώ, ήταν ο Άτλαντας, ο γενάρχης των βασιλιάδων. Κι ο δίδυμος αδερφός του λεγόταν Εύμηλος, όπως κι ο γιος του Άδημου και της Αλκμήνης, που μετείχε στον Τρωικό πόλεμο ως ηγέτης των Θεσσαλών.

Από τη δεύτερη φουρνιά διδύμων, ο δεύτερος, λεγόταν Ευαίμωνας. Ένας συνονόματός του, από την Θεσσαλία, ήταν ανάμεσα στους μνηστήρες της ωραίας Ελένης, πριν να διαλέξει τον Μενέλαο. Κι ο Μήστορας της τέταρτης φουρνιάς, ήταν συνονόματος με έναν από τους νόθους γιους του Πριάμου. Μήστορας λεγόταν κι ένας γιος του Περσέα και της Ανδρομέδας, στο Άργος.

Τα ονόματα φέρνουν στον νου εικόνες από την Θεσσαλία, την Τροία κι, έμμεσα, τους Αχαιούς. Το διοικητικό τους σύστημα, όμως, θυμίζει μινωική Κρήτη και μυκηναϊκή Κεντρονότια Ελλάδα. Ο Άτλαντας έγινε βασιλιάς, ενώ τ' άλλα εννιά αδέρφια του τοπικοί άρχοντες που εξουσίαζαν μεγάλους πληθυσμούς. Επρόκειτο, δηλαδή, για ένα είδος φεουδαρχίας που παραπέμπει στην Κνωσό ως κέντρο διοίκησης της μινωικής αυτοκρατορίας και στις Μυκήνες ως κέντρο διοίκησης της μυκηναϊκής επικράτειας.

Αυτά, μαζί με τον Εύμηλο, τον δίδυμο αδερφό του Άτλαντα, αποτελούν μια πρόκληση πρώτης τάξης. Επειδή το όνομα μπορεί απλά να σηματοδοτεί το νησί Μήλος. Είναι στο πιο δυτικό σημείο των νότιων Κυκλάδων, έχει μινωικό ανάκτορο, που σημαίνει και τοπική διοίκηση, έχει ηφαιστειο όπως η Θήρα και βρίσκεται στο μεταίχμιο των δύο πολιτισμών.

Η Κρήτη, όμως, μοιάζει να συνδέεται με την Ατλαντίδα πιο πολύ από την Τροία ή τις Μυκήνες. Το άσπρο, το μαύρο και το κόκκινο στα τείχη της καταποντισμένης πολιτείας παραπέμπουν στα χρώματα των τοιχογραφιών με τους ταύρους που τόσο τιμούσαν οι Μινωίτες. Και η περιγραφή, που κάνει ο Κριτίας, μινωική εποχή θυμίζει:

Πριν να δικάσουν, οι δέκα άρχοντες των Ατλάντων άφηναν ελεύθερους ταύρους μέσα στον ναό του Ποσειδώνα και θυσίαζαν εκείνον που θα κατόρθωναν να συλλάβουν χωρίς όπλα, χρησιμοποιώντας μόνο θηλιά και ξύλα. Οι τοιχογραφίες της Κνωσού με τα ακροβατικά και τους ταύρους (ταυροκαθάψια) θυμίζουν την όλη διαδικασία.

Η ζωή στην ονειρική πολιτεία

Η Ατλαντίδα ήταν ένας απέραντος παράδεισος για τους κατοίκους της. Περιχαρακωμένη από πανύψηλα βουνά κι απροσπέλαστη για τους όποιους εχθρούς, είχε μεταβληθεί σ' έναν τόπο, όπου καθένας μπορούσε να βρει ό,τι επιθυμούσε. Η εύφορη γη έτρεφε χωρίς προβλήματα ανθρώπους, ζώα και πουλιά.

Η γη ήταν χωρισμένη σε δέκα πολιτείες, με τον βασιλιά να είναι επικυρίαρχος σε όλες αλλά να έχει και μια καταδική του περιοχή. Πρώτος εστεμμένος έγινε ο Άτλαντας. Το στέμμα πήγαινε από πατέρα σε πρωτότοκο γιο για ατέλειωτες γενιές. Το ίδιο έγινε και με τις υπόλοιπες εννιά περιοχές που μοιράστηκαν στα εννιά αδέρφια του Άτλαντα. Κι αυτές περνούσαν από πατέρα σε πρωτότοκο γιο. Ο νόμος του θεού Ποσειδώνα ήταν αυστηρός και σεβαστός.

Στους βασιλιάδες απαγορευόταν να πολεμούν μεταξύ τους. Και κανένας τους δεν είχε το δικαίωμα να τιμωρήσει με θάνατο κάποιον συγγενή του, αν σ' αυτό δε συμφωνούσε η πλειοψηφία των υπόλοιπων εννέα. Στα αποσπάσματα του «Κριτία» αναφέρεται ότι ο βασιλιάς της Ατλαντίδας συναντούσε τους λοιπούς άρχοντες κάθε πέντε ή έξι χρόνια. Οι νόμοι του Ποσειδώνα ήταν χαραγμένοι σε ορειχάλκινη στήλη. Το πρώτο που βασιλιάς και άρχοντες έκαναν όταν συναντιόνταν, ήταν να ελέγξουν, αν, στο μεσοδιάστημα, τηρήθηκαν οι θεϊκοί νόμοι. Όλοι μαζί αποφάσιζαν για πόλεμο και ειρήνη κι όλοι μαζί νομοθετούσαν, αφού πρώτα θυσίαζαν στον θεϊκό τους πρόγονο.

Επί πολλούς αιώνες, βασιλιάδες και λαός έμεναν νομοταγείς, ευσεβείς και σώφρονες, έχοντας ανυψώσει την αρετή ως το πρώτο και κύριο αγαθό. Τα πλούτη δεν τους προκαλούσαν εντύπωση και η έκλυτη ζωή ήταν γι' αυτούς κάτι άγνωστο. Δε μεθούσαν, δεν το έριχναν στο φαγοπότι, δεν τους άρεσε η μαλθακότητα και σπάνια έκαναν λάθη. Τα πλούτη τους γίνονταν όλο και πιο πολλά, ώσπου κατέληξαν να πιστεύουνε πως η αρετή και

η αγάπη μεταξύ τους είναι που κάνει τις περιουσίες ν' αυξάνονται.

Όμως, όπως όλοι, ο επίγειος παράδεισος της Ατλαντίδας είχε ημερομηνία λήξης. Γενιά με γενιά, η θεϊκή καταγωγή των βασιλιάδων εξασθενούσε, καθώς οι γάμοι γίνονταν και με κοινές θνητές. Το ανθρώπινο στοιχείο μέσα τους έφτασε κάποια στιγμή να είναι περισσότερο. Καθώς λοιπόν το θεϊκό στοιχείο συνεχώς υποχωρούσε, επόμενο ήταν κι ο χαρακτήρας τους να γίνει πιο ανθρώπινος. Και, φυσικά, κανένας άνθρωπος δεν είναι τέλειος.

Οι μονάρχες της Ατλαντίδας απέκτησαν συνείδηση της απεριόριστης δύναμής τους. Έπαψαν να αρκούνται στην ευτυχία που είχαν. Θέλησαν περισσότερη. Όπως όλοι οι βασιλιάδες του κόσμου, κυριεύτηκαν από την πλεονεξία και την επιθυμία να αυξήσουν τη δύναμή τους. Αρχισαν να ασχημονούν κι έκαναν την αδικία έμβλημά τους. Ο λαός κακοπερνούσε κι οι γείτονες υπέφεραν από τις επιδρομές τους.

Ψηλά στον Όλυμπο, ο Δίας τα έβλεπε όλα αυτά. Όταν η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο, αποφάσισε πως η ήρθε η στιγμή της τιμωρίας. Συγκάλεσε σύσκεψη με τη συμμετοχή και των δώδεκα θεών. Κανένας δε γνωρίζει ποια ήταν η εισήγησή του, ούτε ποια απόφαση πάρθηκε, επειδή έχει χαθεί το υπόλοιπο κομμάτι από την αφήγηση. Όμως, το αποτέλεσμα είναι γνωστό: Η Ατλαντίδα πλήρωσε την ξιपाσιά των βασιλιάδων της με την εξαφάνισή της απ' τον χάρτη.

(τελευταία επεξεργασία, 26 Νοεμβρίου 2020)